

tas, ja meie kibbedad murret leikusse parrast järsko lõppetas, siis langsi me, naese ja lastega, teistkorda selle armo saatja ette põlveli mahha, ja nutsime tänno parrast rõmo pissarad, nenda kui taewase Issa pilwedest ka rõmo pissarad olli meie peäle mahha langenud. — Zeine pääw, mis selle järrele sai, ahwardas mind jälle teise sure kahjoga, mis agga sellammal wiisil hea pole põris. Oli ennesele rubla ja monned koppikat hõbbekat forjanud. Meist tahtsin ennesele uut kühbarat murretseda, sest et wanna ei seisand ennam wihma wasto. Selle nouga läksin linna. Pole tee peäl wotsin leiba ja hakkasin siis jälle priskeste teed kaima. Linna kühbarseppa juurest waltisefin ennesele kühbarat, mis selle hinna wäärt, kui mul rahha kää. Agga kas sate kü, aus herra, minno hirmo diete ärra-
arwata, kui tundsin, et se pissoke nahk kot, kus sees rahha hoidsin, ei olnud ennam kallitsus. Seisin kü aega warristust täis

kui sammas. Mis muud parrast sedda, kui wanna kühbaraga leppita ja jälle koio pole kallada. Oh mis raske ja kurb oli südda essiotsa. Nattuke awal katsusin meelt jälle finnitada ning trööstimisse mõttele rumi anda ommas süddames. Tulletasin mele, et helde Jummal minno hurtsko nüüd hiliaste olli terwelt minnu-
le taggasi finfinud; et oli sel korral keik minno ommad armolikkult hoidnud, nenda et wäskoldmisse läbbi ei ükski neid sedda hirmust põlletamisse surma ei olnud kats-
nud. Ja kui olleksin selle minnule nüüd juhtund sure rahha kahjo parrast nurrise-
missele rumi annud, siis piddin issiennese kääst küssima: kellel muud kui endil üks-
nes sest süüd? Eks minno omma holetusse läbbi se rahha kot laiale sanud? Siis peab sedda kahjo kü wäksel wiisil kanna-
tama. Se läbbi läks südda nattuke awal rahholisseks. — Kui sain sellesamma kohha peäle taggasi, kus olin minnes leiba wõt-